

Ông giám đốc quay về phía bà Thúy đang ôm cứng Hoàng Tri :

— Phiên bà buông tay ra.

Bà Thúy lại ép sát vào ngực Hoàng Tri thêm nữa. Hoàng Tri phải nói :

— Nếu bà không tuân lệnh bác sĩ giám đốc bà sẽ bị coi là... điên. Điên, thì người ta sẽ chở bà lên xe về nhà. Bà muốn ở lại bà phải tỏ ra tỉnh táo. Nào... tôi yêu cầu bà... bà thả áo tôi và đứng ngay ngắn tức là bà không điên...

Mọi cặp mắt đều đổ dồn vào những ngón tay thắp bút nồn nà của bà Thúy. Không ngáp ngừng thiếu phụ rút những ngón tay trắng trẻo tuyệt diệu này ra khỏi ngực Hoàng Tri. Nàng cười với chàng. Và chàng cười lại.

Tỉ phú Vĩnh Chân bậm môi tức tối. Ông cáo từ bác sĩ giám đốc rồi quay quả ra xe. Đoàn xe Mét-xê-dét nối đuôi nhau rời dưỡng trí viện dưới ánh chiều bằng lạng.

III

SAU đó một lát sinh viên y khoa Hoàng Tri cũng thót lên ngựa sắt vù về Sài Gòn.

Ra đến xa lộ thẳng tắp, ràn rộ xe cộ, Hoàng Tri bừng tỉnh mộng. Thật vậy chàng đang vùi đắm trong một giấc mơ kỳ dị. Mơ mà không mơ. Mơ mà tỉnh. Tỉnh mà mơ... Chàng hăm hót độ nhanh, lái sát vệ đường, phồng ngực thở một hơi dài. Dưỡng trí viện tọa lạc trên khu đất lớn, khoảng khoát, tứ phía là đồng trống, nhưng không hiểu sao buồng phổi của chàng cứ luôn luôn thêm thiếu oxigen. Mỗi lần về Saigon chàng thường đau xe dọc đường về thở bù...

Mặc dầu là chiều cuối tuần Hoàng Tri chẳng có việc gì để về thủ đô. Gia đình chàng ở cách thủ đô một ngày xe đò, qua mấy cái «bắc» cộng với nửa ngày ca-nô. Vì thế xuân thu nhị kỳ chàng mới về thăm. Chàng chỉ có một căn gác xếp ọp ẹp, nóng như lò nướng bánh, thuê tháng trong xóm lao động, cuộc đời của chàng trải qua hầu hết ở

nhà trường rồi nhà thương.

Hoàng Trí chưa có bạn gái thân kẻ cũng lạ. Sinh viên Y khoa đeo trên bờ-lu 3,4 ngôi sao — mỗi năm học là một sao — thường đã có nơi, có chốn đáng hoàng. Để tính (hoặc bất hạnh ?) thì com bung tận miệng, nước rớt môi tận môi trong một đêm mưa phùn-gió bắc lạnh lùng nào đó trong phòng trực bệnh viện. Khôn ngoan hơn thì giữ vững tay chèo lái, chờ sự chiếu cố của một ông bố vợ giàu nứt đố đổ vách. Bạn bè thường đùa «không khéo thằng Trí ái nam ái nữ chúng mày ơi... lẽ nào nó đã lên năm thứ 6, sửa soạn làm ông đốc-tra thứ thiệt mà vẫn... mồ côi người yêu?»

Họ làm.

Lòng Hoàng Trí rộn ràng khó tả. Chàng bắt đầu yêu. Yêu bà Thúy thì không đúng. Chàng không gắn bó với các hình thức ngoại tình, yêu đương tội lỗi. Vậy chàng yêu ai ?

Chàng bắt đầu yêu nên tâm thần bấn loạn. Chàng không cần về Saigon thì xách xe ra xa lộ làm gì ? Và nếu chàng nhận thấy về Saigon vô lý, tại sao chàng cứ tiếp tục ngón đường ?

Đột nhiên chàng đau nhói nơi tim. Trong kiếng chiếu hậu nhỏ bé của chiếc Hon-da 2 bánh, chàng vừa bắt gặp chiếc Mét-xê-đét sơn đen quen thuộc.

Nó còn cách chàng 50 mét. Hồi nãy chàng đã thấy nó. Nó hiện lên trong kiếng chiếu hậu ngay từ khi chàng rời tỉnh lộ băng ra đường lớn. Xe Mét-xê-đét kiểu 250 này rượt đuổi mô-tô đua còn kịp, huống hồ chiếc Honda 50 phân khối yếu đuối và già nua của chàng !

Nó vẫn ở sau chàng 50 mét, điều này có nghĩa nó chạy theo chàng. Chàng nhớ không sai một chữ : bảng số của nó là bảng số của một trong những chiếc Mét-xê-đét sang trọng chờ triều đình Vĩnh Chân đến dừng trí viện Biên Hòa...

Hoàng Trí phóng nhanh. Như thể chàng là từ thạch, chàng nhanh thì chiếc Mét-xê-đét cũng nhanh. Chàng chạy chậm. Chậm cà-rê, cà-rê. Nó cũng cà-rê, cà-rê. Tài-xế Mét-xê-đét bị những xe sau bóp kèn inh ỏi xin vượt bèn lái sát tay phải trên lộ giành cho xe gắn máy.

Trời sắp tối. Trước mặt Hoàng Trí là đường rẽ. Đây là một trong nhiều con đường nhỏ dính móc với xa lộ tráng nhựa rộng mênh mông. Chàng thuộc hết những lối đi nhắng nhật chung quanh thị trấn Biên Hòa. Vù, vù... chàng mất hút. Xe Mét-xê-đét chỉ làm mưa làm gió được trên xa lộ. Trên đường đông chật chội, gập ghềnh và quanh co nó chỉ có nước đầu hàng vô điều kiện.

Trong loáng mắt Hoàng Tri về đến dưỡng trí viện. Chàng tất trời xuống phòng bà Thủy Thủy. Nàng vẫn còn đó. Chàng yêu cầu người y tá quen đôi phòng. Được hỏi lý do chàng chỉ đáp ngắn «cần lắm, cần lắm» rồi nhảy lên yên xe.

Chàng đến ngã tư Thủ Đức thì bóng tối đã bao trùm tất cả. Chàng không thấy chiếc Mét-xê-dét kia đâu nữa. Nghi ngờ nó đợi chàng ở ngã tư Gia-định, chàng vượt qua lề trái, giắt xe luồn hẻm và đồ ra đường về Thị Nghè. Chàng đoán đúng ngắc : chiếc Mét-xê-dét đang đậu chèn ềnh bên kia đường, tài-xế lộ đầu ra ngoài khung cửa. Dưới ánh đèn đường sáng quắc, chàng thấy vẻ mặt nhón nhác của hắn.

Saigon tối thur bấy là Saigon náo nhiệt, Saigon vui sống. Hoàng Tri lại cô đơn và buồn chán hơn bao giờ hết. Chàng không lái xe về nhà, ở trong cùng trong kiệt một con hẻm ngoằn ngoèo như chữ Z ở Đakao. Xe qua vùng Đakao, bon bon vào Chợ Lớn. Con đường thẳng tắp, rộng bề ngang, hai bên có toàn cây cao đầy lá này chàng đã phóng qua cả ngàn lần trong 6 năm học thuốc. Chàng quen chúng đến nỗi mỗi cây đối với chàng có một đặc tính riêng, cây nào cũng có hồn như người, chúng cũng run rẩy những buổi sáng ngập sương, hoặc những chiều nắng tím tã, chúng cũng ủ rũ cúi đầu

dưới trận gió phũ phàng. Buổi trưa nắng gắt, các bạn nam nữ đồng khóa sánh vai nhau dưới bóng lá xanh mát dọc đại lộ Hồng Bàng, bàn bạc, hẹn hò với nhau về dự định tương lai khi họ ra trường...

Về phần Hoàng Tri, buổi trưa nắng gắt chàng ở lại trong trường. Đôi khi chàng ra đại lộ Hồng Bàng nhiều cây xum xuê. Nhưng chỉ có mình chàng. Với giòng xe cộ bất tận muốn làm chàng chóng mặt. Với cõi lòng trống trải của chàng trải 25, 26 tuổi đời chưa có người yêu...

Hoàng Tri vượt qua trường Y.khoa, rẽ sang Trần quốc Toản. Chàng đi đâu ? Quẹo tay phải để làm gì vậy ?

Thì ra tòa biệt thự cực kỳ tráng lệ của ông tỉ phú Vĩnh Chân nằm choán một khu lớn gần đường Trần quốc Toản. Ngày nghỉ, vợ chồng ông đi Đà-Lạt, Nha Trang hoặc Cáp vì có nhà riêng ở đó. Bận việc, không rời được Saigon thì tạm đổi gió trong dinh cơ nguy nga dọc xa lộ Biên Hòa. Kỳ dư những ngày khác trong tuần, vợ chồng ông ở tại đây.

Diện tích của nó rộng trên ba ngàn mét vuông. Chỉ riêng tiền đất cũng đủ làm Hoàng Tri hoa mắt. Chứ chưa dám nói đến kiến trúc và thiết trí. Tường xây cao như thành, bên trên có song sắt và

dây kềm gai, cửa công bít tón kín mít, đứng ngoài chỉ nhìn thấy các tầng lầu. Nhìn thấy cũng như không vì mọi cánh cửa đều đóng im ỉm.

Bà Thúy Thúy mắt tri là phải. Từ bao năm nay người đẹp bị giam giữ trong nhà tù bê-tông máy lạnh, không được tận hưởng hương vị thần tiên của tuổi hồng. Chồng nàng có thể mua sắm đủ mọi tiện nghi vật chất nhưng không thể mang lại cho nàng một sự đồng hành tình cảm. Chồng nàng và nàng là hai thái cực kinh chổng dử dối. Chỉ về tuổi tác nó đã tạo ra hố ngăn cách ghê gớm. Tuổi ông gấp đôi tuổi bà. Gọi giai nhân là «bà» e không xứng, vì nàng còn quá trẻ. Trẻ như thể chưa chồng. Trẻ như thời còn kẹp tóc...

Nàng đẹp bao nhiêu thì chồng nàng xấu bấy nhiêu. Đánh răng gái mới cần sắc, trai chỉ cần tài, song ít ra cũng phải có bản mặt coi được, bề cao tiêm tiêm và cách cư xử sạch nước cần. Tất cả những cái đàn ông cần tới để chinh phục đàn bà ông Vĩnh Chân đều thiếu. Ngoại trừ... cái giàu bạc tỉ. Tối kị trong tình nết đàn ông là ghen. Vĩnh Chân lại là vô địch về ghen... Bà Thúy không nói, ông Vĩnh Chân không nói nhưng chuyên viên thần kinh học Hoàng Trí không thể không biết. Cách nhìn bằng dưới mắt, cách mim môi day dứt, cách

nhún vai bực bội và cách thở ra nhè nhẹ của ông chồng ngũ tuần có cô vợ ngũ tiểu tuyệt đẹp đã bộc lộ một nội tâm bất an, đầy rẫy mặc cảm.

Hoàng Trí sực nhớ đến chiếc Mét-xê-dét và tên tài-xế theo chàng từ dưỡng trí viện về. Chắc Vĩnh Chân nổi ghen sai đàn em làm thịt chàng... Chàng ngó quanh quất. Dầu sao chàng cũng phải đề phòng.

Chàng đậu xe trước một quán cóc từ nãy, tiếng trò chuyện khề khà, tiếng ly chén chạm nhau, và mùi thịt bò nướng lá lốt, mùi tôm khô củ kiệu ngâm dấm chua ngọt từ trong quán vẳng ra mà chàng không để ý. Thần trí chàng đang bị tòa biệt thự đồ sộ với người đẹp vô hình thu hút.

Một bàn tay đập vai chàng. Kèm theo câu chào :

— Ê, quan đốc-tư đi đâu vậy ?

Chàng ngoảnh lại và nhận ra Tư-côm. Bạn nổi khố từ lớp bá đến gần hết trung học. Tên cùng cơm của hắn là Trần Văn Tư. Anh em gọi hắn là côm vì hắn có lối phục sức và cử chỉ bí mật bật mí nửa kín nửa hở như côm... công an. Tư-côm trượt vô chuỗi ở kỳ thi Tú Tài nhất. Hắn tiếp tục «không ngâm ớt mà cay» trong kỳ sau. Luôn trong ba năm hắn bị ông thần thi cử cho ra đia. Hoàng Trí vào

trường Thuộc thì Tư-cóm đăng linh nháy đủ với cấp bậc trung sĩ. Bằng một thời gian chàng chỉ mới được «đánh dụng» với hấn mỗi một lần. Đánh dụng, nghĩa là ăn thịt chó. Hồi ấy, Hoàng Trí còn lết đệt ở năm thứ hai. Trên đường từ bệnh viện thực tập về, trời mưa như trâm như trút, chàng rúc dưới một hàng hiên gần trường Khoa học thì gặp Tư-cóm.

Mặc quân phục oai vệ, nuôi râu mép và diện lon trung sĩ đang hoàng. Với nơi ngực một giấy huy chương. Hấn mừng rú, thót lên chiếc xe gắn máy ốm o của chàng, và nói liến thoắng «quan đốc-trư ơi, tao vừa lãnh lương, lãnh 3 tháng lương một lúc, chưa tiêu đồng nào, tao lại vừa được gắn mẽ-day đánh giặc giỏi, tao phải khao một chầu. mày không được từ chối, mày phải đánh dụng với tao...»

Từ chấp choạng tối, đôi bạn thân đánh dụng một lèo đến gần giờ giới nghiêm, say khướt mồm to. Say đến nỗi Tư-cóm không leo được lên xe, chỉ đứng ở rồi khóc nức nở. Khóc chán rồi văng tục. Rồi cười. Rồi khóc.

Đôi bạn không còn kịp chén tạc chén thù với nhau nữa vì Tư-cóm bị thuyên chuyển ra miền địa đầu. Hoàng Trí chỉ được tin Tư-cóm bị thương.

được giải ngũ, về Sài gòn, làm nghề buôn bán nhỉnh. Điều quan trọng là hấn đã lấy vợ. Và có con...

Hoàng Trí ôm bạn mừng rú :

— Té ra cậu Tư-cóm... Cậu làm nghề ngỗng gì ở đường này ?

Tư-cóm vẫn không đổi khác. Chỉ phải cái già đi sau những tháng, những năm năm sương gió đất. Về... còm của hấn vẫn... còm như xưa. Trời tối hấn vẫn thượng cái kiếng mắt đen sì trên mặt. Sơ-mi rộng thả ngoài quần, lưng lại hơi còm còm.

Hấn lại đập vai Hoàng Trí :

— Lẽ ra tôi phải hỏi cậu câu ấy. Cậu làm nghề ngỗng gì ở đường này ?

— Lang thang.

— Hơi lạ. Lần đầu tiên tôi nghe nói quan đốc-trư có dư thời giờ đi lang thang. Nào... mời cậu vào quán tôi nhậu một phat.

Hoàng Trí chỉ đóng bàn ghế san sát và cái quày gỗ bày la liệt mồm nhậu, giọng bán tin bán nghi :

— Cậu là chủ quán ?

— Chính hiệu con nai vàng.

— Khả chứ ?

— Không đến nỗi. Lát nữa cậu sẽ thấy. Trong

nhà, ngoài hè chật ních, không chỗ chen chân. Nhờ trời món nhậu hợp khẩu, giá phải chăng, khách hàng luôn luôn đông đảo nên vợ chồng tôi có tiền để giành. Nhưng này... cậu lên năm thứ mấy rồi nhỉ? Thong thả, để tôi tính coi, ba, bốn, năm... Năm nay cậu lên năm thứ 6, sắp sửa ra trường với tấm bằng quan đốc.tựa to tồ bố... Cậu đặt cái đít bác sĩ thom tho của cậu xuống đây, để tôi kêu bà xã ra chào rồi hai đứa mình nhậu một mách...

Vợ Tư-cóm đã xuất hiện không biết từ lúc nào. Nàng còn trẻ, những năm lam lũ trong bếp, sửa soạn món nhậu cho thiên hạ, không làm mất nơi nàng cái vẻ thanh xuân sung mãn. Răng nàng đều và trắng, mắt nàng trong veo. Rõ thằng Tư-cóm tốt phúc... Vị tất mình kiếm được cô vợ xuống xẻ và khá ái như nó...

Tư-cóm bô bô :

— Thằng bạn con chấy cắn đòi anh thường khoe với em đó...

Nàng cười :

— Em biết rồi. Chắc là anh Hoàng-Trí, học Thuốc.

Hoàng Trí chưa kịp biểu lộ sự kinh ngạc thì nàng đơn đả :

— Nhà em cứ nhắc đến anh luôn. Mấy lần ra.

trường tìm anh không gặp. Nhà em thiếu bạn nhậu tri kỷ, buồn quá...

Hoàng Trí đáp :

— Cảm ơn chị. Bản lĩnh... nhậu của tôi còn thua anh Tư cả trăm cây số.

Đến lượt Tư-cóm sừng sốt :

— Thôi, đừng giả bộ khiêm nhường nữa cậu đốc.tựa. Cậu nhớ không? Hồi tôi rớt Tú một, tôi kéo cậu đi nhậu để khuấy sầu, cậu quá bết, tôi xài xẻ cậu thì cậu bện chùng nào thành sinh viên Y khoa cậu sẽ phục thù... Buổi chiều chúng mình chờ nhau dưới mưa đến quán mọc tồn đánh đung, cậu đã học năm thứ 2, cậu còn kém nhưng đã cừ hơn trước nhiều. Cậu nói «Tư-cóm ơi, tao đang tiếp tục luyện chường, vài ba năm nữa mày biết tay tao», tôi cười khẩy thì cậu tiếp «tao hứa đúng bong, tao không xạo đâu, trường Y.khoa là lò luyện chường Lưu-linh cự phách, thằng sinh viên nào sợ rượu, chề rượu đều biến thành sáu rượu»... Tối nay, tôi đấu rượu để với cậu, xem công lực Y.Khoa của cậu tới đâu?

Tư-cóm cười hề hề ra vẻ khoái chí. Thi ra Tư-cóm nhớ dai kinh khủng! Hoàng Trí vốn không có duyên nợ với chất cay. Chàng uống một hớp huyết.ky là mặt mũi đỏ gay. Nam vô tửu như kỳ

vô phong, chàng bèn thỉnh giáo các anh ở lớp trên. Nhiều người khuyên chàng kiên nhẫn, Trí ơi, trông gì chứ vấn đề uống rượu không say thì dễ ợt, mà rương dậu Y-khoa là học được tài nhậu...

Tại sao ?

Lớp đàn anh hơi phóng đại sự thật. Tuy vậy, trong năm đầu sinh viên Hoàng Trí đã phải uống rượu nhiều lần. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ có thấy ai chết bao giờ đâu. Giờ đây ngày nào cũng thấy. Êo ôi, bữa thực tập cơ thể học đầu tiên, lò dò vào căn phòng sơn đen sì, lạnh buốt căm căm, với cái xác người vừa từ hồ ngâm fọt. môn kéo lên, nó nâu nâu, nó đen đen, nó rần rừn như da trái táo tàu, hàm răng nhe ra, nửa cười, nửa mếu... thì dây thần kinh bằng thép cũng... đứt phứt. Lưỡi dao xẻ thịt, này phổi, này phèo, này gan, này ruột, lòng thông, bèo nhèo... Hoàng Trí lờm lờm cuống họng, không dám ăn thịt cả tuần. Và tối hôm ấy để quên hàm răng người chết trắng nhón chàng khiêng hai chai la-ve, điều chàng chưa hề làm. Lâu dần, quen đi, chàng không lờm lờm nữa. Song chàng cũng quen với la-ve. Chàng hỏi bạn, nhiều người cũng lờm lờm như chàng. Các chị sinh viên kín miệng như bích, song nếu nam nhi 7 thước còn nhớ đến rượu thì không lẽ nữ nhi...

Đến năm thứ 3, thứ 4... thực tập tại bệnh viện... trên người thật, thì thần Lun linh lại trở về lần nữa. Học lý thuyết trong trường, trên sách và thực tập... giả thì rất khéo tay, khi đứng bên bàn mổ thì vụng ôi là vụng. Thắt nút dây thì méo xẹo hoặc lỏng lẻo, dây đứt lung tung, thậm chí còn khâu lộn vào găng tay... Cái đêm chàng thực tập khâu ruột chàng lui cui mãi không ngủ được. Nửa đêm vùng dậy, hồ hởi lạnh đày mình, chàng lầm bầm «... chết rồi... mình khâu không chắc, ruột bung ra thì nguy to...» Bệnh nhân được bình phục đúng thời hạn khiến chàng yên tâm, nhưng trong 4, 5 đêm dài chập chờn ấy chàng đã cầu cứu đến... rượu.

Món nhậu được dọn ra ê hề, Tư-cóm trình trọng so dũa mời Hoàng Trí. Đôi bạn vừa cạn một ly la-ve bị thì một đoàn xe Mét-xê-đét sơn đen mới tinh hỏ chạy xẹt qua quán nhậu, tốp trước công biệt thự của tỉ phú Vĩnh Chân, kèn bóp pin-pin ồn ào, kèn kiệu, gần như ngang ngược. Cửa công mở rộng, đoàn xe lăn tuột vào. Trong xe chắc có Vĩnh Chân và đủ mặt bá quan văn võ...

Tư-cóm dẫn mạnh cái ly cạn rượu xuống bàn... chửi đồng :

— Mẹ kiếp, đứn giàu quá, đứn lại nghèo quá !

Hoàng Tri mừng hóm nhưng làm mặt không hiểu :

— Cậu chửi tôi ?

— Bậy nè... cậu được tôi chửi thì đã sướng lắm rồi. Tôi chửi là chửi lão Vĩnh Chân. Lão giàu ngoài sức tưởng tượng cậu ơi. Riêng đàn chó bet-giê Đức của lão đớp một bữa đã hết mẹ nó một đùi con bò. Một đùi con bò, cậu nghe ra chưa ? Bảng vợ chồng con cái tôi ăn trong một năm... Đáng kiếp cho lão... giàu mà không được hưởng, cô vợ đẹp như Hằng nga giáng thế của lão lại mắc bệnh cảm...

Tư-cóm đẩy cái đĩa thịt bò nướng lá lốt thêm ngào ngọt về phía bạn, giọng khề khà :

— Cậu thường thức đi. Con vợ của tôi làm đồ nhậu có thờ lắm... Đớp tiếp đi, rồi tôi kể chuyện lão Vĩnh Chân cậu nghe. Một thiên tình sử nã nùng. Bí mật ghê gớm.

— Bí mật ghê gớm nhưng cậu đã biết, cậu nói lại với tôi thế tất chẳng còn bí mật nữa.

— Không, bí mật lắm. Cậu là người thứ nhất được tôi phanh phui. Ngoài tôi ra, chắc chẳng ai biết. Tại sao tôi thó được bí mật động trời này ? Vì tôi là Tư-cóm, tôi có máu cóc trong mình. Cậu nhích lại gần tôi, ừ, kéo cái ghế của cậu lại sát.

vách, mở rộng tai ra nghe, tôi sẽ nói rất nhỏ...

— Hừ... cậu làm như chúng mình bàn âm mưu đảo chánh !

— Thì là đảo chánh chứ còn cái mẹ gì nữa ?

— Thôi, tôi xin cậu. Tôi không thích chính trị.

— Đồ ngu... mày chẳng hiểu đéch gì cả. Đảo chánh đây không phải đảo chánh Nhà nước. Mà là đảo chánh «ma-phẩm», đảo chánh bà xã...

— Cậu lập phòng nhì ?

— Phòng nhì không đúng bản. Chỉ là bồ tèo, không hơn không kém. Thân thiết đáo để, mẹ ly đáo để. Con vợ tôi nghe được thì ốm đòn. Nó ghen có môn bài, và dữ một cây. Số là tôi có mặt sạch sẽ, giọng nói êm ru, kiến thức cũng đường được nên con bé làm cho bà Công tặng tôn nữ thị Thúy Thúy, vợ lão Vĩnh Chân, khoái tôi.

— Nàng là xén ?

— Bậy nè. Hạng tôi mà mẹ xén hả ? Nàng cũng sinh trưởng ở đất Thần kinh như bà chủ, ông Vĩnh Chân cần thư ký riêng cho vợ để lo liệu những việc vặt như mua son phấn, vải vóc, hẹn làm tóc, sửa sắc đẹp, nàng có chữ nghĩa, gốc gác tin cậy, tinh tinh khả ái nên được thu dụng. Lương tháng hậu-hĩ ra phết, cậu ơi... Nàng ở cạnh bà chủ đêm ngày, do đó chuyện gì cũng biết.

Theo lời nâng thì bà Thúy về làm vợ ông Vĩnh Chân chẳng khác Thúy Kiều bán mình chuộc cha. Cha mẹ bà Thúy khi xưa rất giàu, ruộng nương thẳng cánh cò bay, vàng nén cả chum, cuộc đảo chánh Nhật, cuộc khởi nghĩa Việt Minh và cuộc kháng chiến toàn quốc sau đó làm gia đình khánh tận. Hai cụ thuộc giòng vua chúa quen nhưng lụa và cao lương mỹ vị, nhất là quen con bài, lá bạc. Mắc nợ quá nhiều, bán hết sản nghiệp không đủ trả, hai cụ bèn gán cô con gái đẹp nhất. Tuổi vợ chưa bằng nửa tuổi chồng, bà Thúy thương cha mẹ và các em đành hy sinh hạnh phúc cá nhân.

Lấy bà Thúy, ông Vĩnh Chân càng ngày càng giàu. Gia đình bên vợ được lão ta đối xử tử tế hết mực, tiền bạc và quà cáp ề hề. Đột nhiên bà Thúy bị cảm.

— Trước ngày bà Thúy bị cảm trong nhà lục đục gì không ?

— Chắc không. Bà Thúy rất ngoan. Luôn luôn phục tùng chồng. Suốt ngày không hề nói to. Chồng bảo gì nghe theo răm rắp. Thật tội nghiệp, bà Thúy còn trẻ măng mà ông chồng nhất kỹ trong lồng son, mỗi tuần chỉ được ra phố một lần. Lão vừa già, vừa xấu, không dám đi chơi chung với vợ, sợ dư luận chê bai. Lão ghen tuông một cây. Con vợ

tôi đã là chúa ghen tuông, lão Vĩnh Chân còn hơn nó gấp chục lần. Từ sáng đến tối bà Thúy phải ở trong phòng ở lầu nhì, được điều hòa khí hậu, chỉ mở một cửa sổ nhìn xuống đường thì cửa sổ này bị che rèm dày. Những khi nổi cơn ghen lão lôi người đẹp ra đánh đập tàn nhẫn..

— Thăng vũ phu !

— Anh hùng bắt đầu nóng mắt rồi đấy ! Tôi cũng tức bực như cậu, lắm lúc muốn xông vào nhà lão, nện cho lão một thối... Phien một nỗi biệt thự của lão được canh gác cẩn mật như dinh thủ tướng, lão đi đâu đều có cận vệ bám gót đến đấy. Tôi chỉ còn nước ngắm trộm bà Thúy cho đỡ nhớ.

— Nàng ra bao lon ư ?

— Hừ... ra bao lon thì lão ta ăn gỏi liền. Nàng hé một tí rèm cửa rồi nhìn dưới đường bằng viễn kính. Tôi cũng vậy, tôi xoay một cái ống nhòm thật tốt, và hàng ngày tôi ngắm nàng. Bên ấy bị nắng chiều nên nàng hay ngồi sau cửa buổi sáng. Buổi sáng quán nhậu của tôi đóng. Thành ra tôi tha hồ biểu diễn tài làm... cơm.

— Cậu khám phá được cái gì lạ phải không ?

— Phải. Nàng dùng viễn kính theo những giờ giấc nhất định. Đúng 9 rưỡi đoàn xe Mét-xê-đét chở lão Vĩnh Chân và tùy tùng ra khỏi cổng. 5 phút

sau nàng vén rèm. Thoạt tiên tôi tưởng nàng nhìn xe cộ và dân chúng qua lại dưới đường để khuấy cánh cá chấu chim lồng. Dần dà tôi nghĩ khác. Là vì trong suốt ba tiếng đồng hồ dài giằng giặc nàng chỉ hướng ống nhòm về một phía, về một mục phiêu không thay đổi. Sau hơn một tuần rình mò tôi phăng ra. Ly kỳ như tiểu thuyết trinh thám câu ơi. Cậu đoán thử xem nàng nhìn cái gì ?

— Tôi chưa học nghề thầy bói.

— Hừ... thầy bói cũng trật lất. Mục phiêu hàng ngày của người đẹp Thúy Thúy là căn nhà số 73 cùng đường này. Quán nhậu của tôi mang số 55, nghĩa là căn nhà 73 chỉ hơi trếch nhà nàng. Căn 73 là căn phố nhỏ xiu, có gác, cửa trên gác cũng che rèm kín mít. Buổi sáng nàng vén rèm để chĩa ống nhòm thì ở căn lầu 73 cũng vậy...

— Có người ngồi sau cửa sổ ?

— Tất nhiên. Không lẽ nàng nhìn một khe cửa vô tri vô giác. Tôi điều tra không mấy khó khăn. Căn 73 chỉ có hai người ở. Hai mẹ con. Bà mẹ trên 60, tóc bạc phơ, mắt sâu hoắm, thân thể gầy còm, vẻ mặt lúc nào cũng buồn thiu buồn chảy. Bà ta phiền muộn là phải, vì đứa con trai duy nhất của bà bị bệnh bán thân bất toại.

— Thúy Thúy nhìn chàng trai té liệt ?

— Đúng boong. Tôi cố dò hỏi song không ai biết tông tích của hai mẹ con. Chỉ biết họ là người Huế. Tôi đã gặp bà mẹ, chưa được gặp cậu con. Cậu này hơn tuổi chúng mình. Ba mươi hoặc trên vài tuổi nữa là cùng. Còn trẻ lắm. Y ở liền tù tì trong phòng, tôi phải treo ẩn trên cây me xum xuê gần đó để quan sát diện mạo y cho rõ. Y mang bệnh tật dầm dề mà còn khôi ngô, luồng mắt và miệng cười còn quyến rũ, chẳng hiểu nếu y khỏe mạnh như chúng mình y còn khôi ngô và quyến rũ đến đâu.

— Y bị bệnh bán thân bất toại, nghĩa là...

— Nghĩa là nửa mình dưới hoàn toàn hết xiu quách.

— Vậy y bị thương ở xương sống.

— Hà, hà... tôi quên phứt cậu là quan đốc-tư. Phải, y bị trúng đạn ngoài mặt trận, y được điều trị tại trung tâm Tê liệt Tủy sống một thời gian ở Vũng Tàu rồi bà mẹ lãnh mang về nuôi tại Saigon.

Tôi lập kế bắt chuyện bà mẹ nhiều lần, và lần nào bà ta cũng thủ khẩu như bình. Mỗi tuần bà ta mới đi chợ một buổi. Đồ ăn, thức uống cất trữ trong tủ lạnh. Cửa đóng suốt ngày đêm.

— Hàng ngày bà ta cũng phải đồ rác nữa chứ!

— Cậu Hoàng Trí ơi, thằng Tư-côm này không

ngu lăm dẫu.. Xe rác qua đường này khoảng 7 giờ sáng, tôi chực sẵn dưới gốc me, chờ bà ta xuất hiện. Tê ra mỗi tuần bà ta chỉ đổ rác một lần. Ngày đi chợ bà ta mới làm cái chuyện vệ sinh cần thiết ấy.

— Còn khách khứa ?

— Dê rô. Chẳng thấy móng nào hết.

— Cậu con không hề đi chơi ?

— Hai chân tê liệt thì đi đâu.

— Ngồi xe lăn chẳng hạn.

— Không. Hoặc có nữa thì tôi không biết. Về điểm này tôi xin thẳng thắn thú nhận cái dốt. Trước kia quân đội dây mã-tự thì lười biếng không học. Thành ra tôi chẳng hiểu gì hết.

— Nàng ra hiệu bằng một-sờ với chàng trai tê liệt ?

— Đứng boong. Hai người nhìn nhau một lát rồi liên lạc với nhau bằng bàn tay. Chắc có nhiều chuyện khoái trá nên họ cười luôn. Tôi ngồi ngó trộm cũng lây cái vui của họ.

— Họ là người yêu của nhau ?

— Tôi chỉ đoán phỏng vậy thôi. Căn cứ vào miệng cười và ánh mắt họ khó thể chỉ là bằng hữu hoặc anh em ruột thịt. Vả lại, nếu họ không phải là tình nhân thì việc gì họ sợ, việc gì họ phải

liên lạc bằng dẫu một cách lén lút, khuất tất...

— Ngoài sự đoán phỏng này cậu có chứng cứ cụ thể nào không ?

— Dê rô.

— Rõ đại. Nếu tôi là cậu tôi đã hỏi nhỏ cô bé thư ký riêng của giai nhân Thúy Thúy...

— Tôi đã hỏi nhưng khi ấy quá chậm... Trong những ngày đầu, tôi rụt rè vì 2 lý do. Thứ nhất, nếu chàng trai tê liệt quả là người tình của Thúy Thúy thì tôi sẽ phạm tội bép sếp, tố cáo họ; lão Vĩnh Chân có bản mặt đáng ghét, ngày nào tôi cũng rửa thềm cho trời đánh thánh vật lão, cho nên Thúy Thúy có cảm một đồng sừng lên đầu lão tôi cũng phớt lờ. Thứ hai... tôi bị mặc cảm, tôi tự nghĩ mình là Tư-cóm, mang máu côm chuyên nghiệp trong huyết quản, mình sẽ tìm ra ngọn ngành, mình cóc cần hỏi ai... Đến khi tôi cảm thấy bất lực, hoàn cảnh lại thúc hối tôi khám phá bí mật thì cô bé thư ký đã... chết.

— Chết ?

— Tôi xiu luôn cả tháng. Không thèm hé răng nói nửa lời. Cơm không buồn ăn. Đêm nào cũng mở mắt nhìn trần phòng. Tôi xẹp đi trông thấy. Con vợ tôi tưởng tôi lâm bệnh, lo sợ cuống cuống.. Cậu Trí ơi, ai đời cô bé đang đẹp, đang khỏe bỗng

lăn đùng ra chết. Tối hôm trước tôi còn... còn có... hẹn... mới kỳ lạ chứ!

— Chết bệnh?

— Bệnh tim. Khi không quả tim nó đứng lại. Có bé được chở bằng phi cơ riêng về Huế ma chay. Lão Vĩnh Chân bao luôn một chuyến phân lực cơ. Đám tang nghe đầu lớn lắm. Tốn 3, 4 triệu bạc thì phải.

— Hoài của... Trong thời gian có bé thư ký chết, giai nhân Thúy Thúy còn tiếp tục liên lạc bằng ống nhòm và ngón tay với chàng tê liệt nữa không?

— Tôi quên kể với cậu là mọi việc đã oong-boong fi-nan trước đó một tuần lễ. Thúy Thúy đột nhiên không vén rèm và chữa viên kính về căn nhà 73 nữa. Ngày thứ nhất, ngày thứ nhì không thấy nàng, tôi ngỡ nàng ốm. Đến ngày thứ ba, tôi nóng ruột phát điên song còn ráng ngồi chờ. Ngày thứ tư nàng vẫn vắng mặt tôi bèn lẳng chàng đến trước nhà 73, và...

— Không thấy ai...

— Không thấy ai. Chàng trai tê liệt mất tăm. Bà mẹ cũng mất tăm. Dường như căn nhà được sang lại cho chủ khác...

— Tại sao lại dường như?

— Vì tôi kết... bà xã...

— Cơm chẳng lành, canh chẳng ngọt?

— Đâu có. Tôi kết là vì... con vợ tôi chọn đúng những ngày tôi bị bắn súc sịch ấy để đập chum. Trăm chuyện lớn bé đều đổ lên đầu tôi, tôi phải lo vấn đề chợ búa, nấu nướng, hầu khách cho quán nhậu, chưa kể việc chăm nom một đồng con, đưa đi học, đưa còn âm ngữ. Và chăm nom cả cho mẹ vợ đập chum tại bộ sinh viên nữa. Thường lệ nó chỉ nằm ba, bốn ngày là về, lâu lắm là một tuần lễ, chuyến này nó chơi luôn một phát 20 ngày... đúng 20 ngày, 20 đêm, không thiếu giờ nào nó mới chịu rời nhà thương. Nó về nhà, phải một tuần sau nó mới «tiếp thu» nhiệm vụ, vị chi tôi đi doong gần một tháng trời. Cậu tính... một tháng dòng dãi, biết bao nước chảy dưới cầu, giai nhân Thúy Thúy đã cảm...

— Cảm sau ngày chàng trai biệt tích?

— Phải.

— Sau ngày chàng trai biệt tích và có giai nhân Thúy Thúy bị cảm thì có bé thư ký chết bệnh tim?

— Phải.

Sinh viên Y-khoa Hoàng-Trí xô ghế, bàng hoàng đứng dậy. Tay chàng run run. Chân chàng run run. Môi chàng cũng run run. Tư-cóm bần. khoãn nhìn bạn :

— Cậu làm gì thế ?

— Không.

— Cậu giấu thằng Tư-cóm này sao được ? Thái độ bối rối cực độ và vẻ mặt biến sắc của cậu chứng tỏ câu chuyện tôi vừa kể đã làm cậu xúc động ghê gớm. Hừ... tôi có linh tính cậu quen giai nhân Thủy Thủy, cậu đang trồng cây si với nàng cũng nên.

— Nhảm.

— Thú nhận đi để tao giúp cho.. Ồ, mà... kỳ cực chưa... mà mới 25, 26 mà mê một thiếu phụ 30. Quan đốc-tra tương lai như mà thiếu gì vợ đẹp và giàu, tại sao mà có thể rúc đầu vào đàn bà có chồng, và lão chồng lại ghen tương kinh khủng... Mà muốn chết hả ?

— Nhảm.

Hoàng Trí quên cảm ơn. Quên nói lời từ giã. Vợ Tư-cóm nghiêng mình chào, chàng quên chào lại. Tư-cóm chia tay, chàng cũng quên bắt. Hoàng Trí sử sự như người mất hồn.

Chàng hỏi hả ra xe. Tư-cóm gọi giựt :

— Nè cậu... cậu quay mặt lại cho tôi nhìn ngực áo...

Hoàng Trí choáng váng, da tay lạnh ngắt :

— Ngực áo tôi có gì ?

Tư-cóm làm bầm :

— Quái gỡ, quái gỡ ! Áo của cậu cũng có con rồng... con rồng đỏ...

Hoàng Trí nắm bàn tay bạn trong một động tác hốt hoảng khác thường :

— Trên ngực áo của chàng trai bán thân bất toại có thêu con rồng đỏ ?

Tư-cóm chưa kịp gạt đầu Hoàng Trí đã đẩy cái xe 2 bánh ra khỏi lề và thót lên yên. Chàng phóng như bay trên con đường vắng. Hừ... quả là định mạng an bài... chàng mặc áo thêu con rồng đỏ là do một bệnh nhân biểu. Ông ta té gãy chân được chàng bó bột, và săn sóc tận tình. Lành lặn, ông ta tặng chàng một lối áo ngắn tay, loại mặc chơi to-nít, cái nào cũng thêu rồng. Hoàng Trí mặc hơn năm nay chưa hết.

Đèn ở trung tâm thành phố sáng như sao sa.

IV

HOÀNG TRÍ không định rẽ về nhà trên đường đi dưỡng trí viện nhưng khi qua khu Đakao chàng.